

гария! Да живѣе князь Александъръ! — Ура! извикватъ всички ученици съ свѣтлоли отъ радостъ очи.

Свещеницитѣ въ свѣтло одеяние съ кръстъ въ ржка, предвождани отъ хоругвитѣ, излизатъ отъ църквата и отиватъ въ широкия дворъ. Извършва се молебень за княза и за народа. Свещеницитѣ, владицитѣ, учителитѣ и други образовани граждани произнесли речъ за народното дѣло. Българскиятъ народъ върви къмъ своя идеалъ, нашето дѣло е право и Богъ ще ни помогне.

Всички се поздравили съ съединена България.

— Ами дали нѣма да има противници съединението? Дали чужденцитѣ ще ни оставятъ съединени? Нѣма ли нѣкоя съседна или голѣма държава да се възпротиви и да поиска да се развали съединението?

Тѣй се запитвали мнозина.

— Кой може да бжде противенъ на съединението? Българитѣ не сж нападнали чужда държава. Тѣ не сж заграбили чужди земи и народи? Две малки български държавици се съединили въ една по-голѣмичка. Отъ това никой не е пострадалъ.

Тѣй разсжждавали всички.

— Ами турцитѣ ще допуснатъ ли това? — запитали нѣкои. Съгласно Берлинския договоръ Източна Румелия, макаръ по име, но е подъ властѣта на султана. Тя се брои за султанова земя. Понеже българитѣ се бунтуватъ, отдѣлятъ се отъ Турция и се присъединяватъ къмъ България, султанътъ нѣма ли да прати отъ Цариградъ и Одринъ войски и да покори подъ себе си отнсово Румелия и България?

Тази опасностъ сжществувала.